

Cada vegada més vella?

Estem acostumats que a Europa se l'anomeni el Vell Continent. Aquest terme es refereix al patrimoni de cultura, ciència, indústria i altres actius que Europa ha acumulat durant segles. Però sí que ens hauria de preocupar l'alarmant ritme d'envel·liment de la població europea. A les tradicionals causes d'aquest fenomen –estancament o descens de la natalitat i augment de l'esperança de vida– s'ha sumat l'impacte de la crisi. Les famílies ajornen possibles naixements i les hisendes públiques retallen ajudes. Espanya, Grècia, Portugal i Irlanda experimenten emigració no només dels seus residents estrangers sinó dels seus nacionals. El 17% de la població

catalana, espanyola i de la UE és més gran de 65 anys. A Castella i Lleó s'eleva al 23%. L'INE projecta que el 2022 a Espanya els més grans de 65 superaran el 21% i assolirà el 37% el 2052. A nivell de la UE, Eurostat preveu que el 2020 el 20% de la població ultrapassarà els 65 anys i el 2025 l'edat mitjana se situarà en 45 anys (39 per als EUA i 37 per als BRIC).

Aquestes tendències són reversibles. Els governs han de fomentar la natalitat amb deduccions fiscals. A Espanya s'han de prendre totes les mesures possibles per augmentar la taxa d'ocupació, que s'ha reduït del 65% el 2007 al 59% actual, lluny del 73% d'Alemanya o del 77% dels Països Baixos. La reforma laboral incorpora elements esperançadors com el foment de l'ocupació a temps parcial, la possibilitat de cobrar una pensió i treballar a mitja jor-

nada, ajudes per als emprenedors i nombroses deduccions per a la contractació de joves. Però també hem d'acceptar que les feines per a tota la vida han passat a la història i hem d'apostar per la formació contínua, la mobilitat geogràfica i el retard en l'edat de jubilació. Els estats membres han de complir i aplicar amb més flexibilitat la directiva europea que concedeix la residència a estrangers amb estudis superiors tècnics (targeta blava) i fomenta una immigració legal que s'ajusti al mercat laboral. Si aconseguim posar en marxa aquests mecanismes podrem assolir una taxa d'ocupació del 75% el 2020 per a la població entre 20 i 64 anys, objectiu fixat per la UE. Altrament futures generacions patiran una pèrdua de prestacions, un increment dels desequilibris territorials i una despoblació de les regions interiors i rurals.●

A. MUNS RUBIOL, professor de l'Escola Superior de Comerç Internacional, Universitat Pompeu Fabra